

בד"מ 3/8/25 המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' הפסיכולוגית שלומית ניב

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 3/8/25

תאריך: 12/03/2026

בפני חברי הועדה:

עו"ד לינדה שפיר -

נציגת שר המשפטים

דר' יהונתן דבש -

נציג מועצת הפסיכולוגים

יהודה נינו -

פסיכולוג בשירות המדינה

-

הקובל:

המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

באמצעות עו"ד יונתן ברג

מייל: tvia.mishmaat@MOH.GOV.IL

נ ג ד

הנקבלת:

גב' שלומית ניב

באמצעות עו"ד ערן קייזמן

מייל: lawers@kaisman-law.co.il

החלטה בעניין אמצעי המשמעת

טעוני ב"כ הקובל:

1. ב"כ הקובל טוען, כי הנקבלת הורשעה בעבירת משמעת חמורה של הפרת סודיות רפואית, שבוצעה במסגרת הליך של הדרכה הורית לזוג המצוי בעיצומו של הליך גירושין.

המדובר, בהעברת מידע רפואי וחוות דעת חסויה, אודות המטופל (האב) לידי בת זוגו, בעת שהיו פרודים.

לעמדתו, המדובר בפגיעה קשה בערכי היסוד של מקצוע הפסיכולוגיה ובחובת הנאמנות המוחלטת למטופל, ועל כן, מבקש להשית על הנקבלת אמצעי משמעת חמור, של התליית רישיונה לתקופה של שנתיים.

2. ב"כ הקובל מנמק עתירתו בכך, שחובת הסודיות מהווה ליבת יחסי האמון שבין פסיכולוג למטופל, ובלעדיה אין קיום לשירות פסיכולוגי ראוי לשמו.

ומשכך, תפקיד הוועדה להעביר מסר חד וברור לכלל הפסיכולוגים ולציבור המטופלים בישראל. תכלית הענישה היא קביעת סטנדרטים ועקרונות התנהגות ראויים למקצוע כולו.

ועוד מוסיף, כי מי שמתעלם מחוק זכויות החולה, מהקוד האתי של הפסיכולוגים, הדגש על הנסיבות המיוחדות – הסכסוך המשפחתי, חייב לשלם מחיר מקצועי. הוועדה קבעה, כי הנקבלת חרגה מהנורמות המקצועיות המצופות ממנה, ובמעשיה יצרה פגיעה באמון שניתן בה על ידי המטופל ועל ידי המערכת כולה.

3. ב"כ הקובל חוזר על הוראות החיקוק, בהן הורשעה הנקבלת על פי הקובלנה:

- הפרת סודיות רפואית של המתלונן (הגרוש), בניגוד להוראות סעיף 19 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996 (פיסקה 1ב(2));
- עבירה על הוראות סעיף 33(6) לחוק הפסיכולוגים, התשל"ז-1997 פיסקה 1ב(2) פיסקה 34 ;

- פעלה בניגוד להוראות סעיף 7 לכללי הפסיכולוגים (אתיקה מקצועית), התשנ"ב-1991, בכך שלא שמרה על טובתו של המטופל ולא כיבדה את כבוד המקצוע.

4. ב"כ הקובל מפרט את האינטרסים המוגנים בהליך המשמעותי, וזאת בהסתמך על פסקי הדין כדלקמן :

- ע"א 50/91 דר' אדגר סבין נ' שר הבריאות, מז(1) 027 ;
- ע"א 142/90 פעילן נ' שר הבריאות, פ"ד מה' בעמ' 363 ;
- ע"א 580/85 פישמן נ' מדינת ישראל, בעמ' 615 ;
- וכן ע"א 3786/90 ברון נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 661.

א. ראשית הרתעה כללית :

המערכת לא תסבול זלזול בכללי האתיקה ובחוק זכויות החולה, והעניין שבפנינו מדגים כשל יסודי, כאשר בו מידע אישי הופך לכלי ניגוח במסגרת סכסוך משפחתי.

ב. שמירה על כבוד המקצוע :

ניצול סמכותה המקצועית להפצת מידע על מטופל ללא הסכמתו ופוגע ביוקרת מקצוע הפסיכולוגיה ובאמון הציבור, הנשען על הוודאות של המטופל כי סודותיו מוגנים.

ג. אמון הציבור במקצוע :

הבסיס לאמון הציבור הוא, ההנחה כי פסיכולוגים פועלים באובייקטיביות ובאחריות, ובדגש, כשמדובר בדיני נפשות וסכסוכים בעלי עצימות גבוהה, פעולתה של הנקבלת ערערה יסודות אלו.

5. הנקבלת הודתה, כי שגתה ולא הייתה אמורה להעביר מידע זה.

6. לחומרה מציין ב"כ הקובל, כי הנקבלת חרגה חריגה בוטה מפרקטיקה מקצועית. מציין את הפער בין ניסיונה המקצועי למחדל האתי. דווקא בשל מקצועיותה, כמפורט בהחלטה להרשיעה, חומרת המחדל מתעצמת.

עוד מציין, כי פגעה באוטונומיה ובזכויות המטופל, עת בחרה להעביר המסמך המפרט את התרשמותה המקצועית מהאב לידי פרודתו, וזאת שעה שידעה כי היחסים בין השניים אינם תקינים.

ולבסוף, על אף שהודתה בטעותה, הבינה אך הבנה חלקית את חומרת מעשיה.

כבר נציין, כי העברת המידע לעובדת הסוציאלית, אותה מנסה ב"כ הקובל לקשור לחוסר הבנתה, אין לו על מה להתבסס.

7. לגבי התקדימים לענישה:

לעמדתו בחר שלא להציג "קטלוג" של מקרים דומים, בשל היות מקרה זה בעל חומרה סגולית שאינה ניתנת להשוואה פשטנית למעידות טכניות, ובכך יהיה כדי להחטיא את החובה להגן על רמת המקצוע.

מטרתו, ליצוק תוכן נורמטיבי למקרה שבפנינו – הפרת הסודיות היא "קו אדום". ב"כ הקובל מפנה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, ע"ש 5078/06 דר' אייל נס נ' שר הבריאות (22.012007), לפיו הענישה בתחום המשמעת אינה עניין מתמטי, והמקרים נבחנים לפי נסיבותיהם הייחודיות. ובמקרה שבפנינו – פירוד בין בני זוג והעברת מידע רגיש לצד שכנגד – מחייבות ענישה מחמירה.

8. חלופת הזמן:

לעמדת ב"כ הקובל, חלופת הזמן אינו מהווה כשלעצמו עילה להקלה בעונש, שכן מטרתה העיקרית של הסנקציה "לשמור על רמתו, על מעמדו ועל כבודו של מקצוע עריכת הדין ולהגן על הציבור".

כן מצטט מפסק הדין על"ע 18/84 עדי כרמי נ' פרקליט המדינה, מד(1) 353: "חלופת העתים אין בו כדי להפוך עורך דין שסרח או רופא שסרח להיות ראוי לשמש במקצוע עריכת הדין או הרפואה". וגם אם הזמן שחלף מביצוע

העבירה הוא רב וארוך. על כן הנחיצות הנורמטיבית של שמירה על סטנדרטים מקצועיים "הגנה על הציבור מפני אלה ששוב אינם ראויים" נותרה בעינה!

ועוד מוסיף, כי חומרת העונש המשמעתי חייבת להיגזר בראש ובראשונה מחומרת העבירה והצורך בשמירת אמון הציבור, ויש לקבוע האם עודנו "ראוי לאמון אשר רחשו לו השלטונות והציבור".

9. לסיכום

בשל כל האמור, עותר ב"כ הקובל להתלות רישיונה של הנקבלת לחודשיים ימים. ענישה זו תשקף את חומרת הפגיעה בחסיון הפסיכולוגי ותבטיח כי הציבור יוכל להמשיך ולתת אמון בקהילת הפסיכולוגים.

10. פרסום החלטה (סעיף 46 לחוק):

ב"כ הקובל עותר לפרסום ההחלטה, בצירוף שמה של הנקבלת. בהוראת סעיף זה יש להגביר את השקיפות ולחזק את אמון הציבור במערכת, במובן של הרתעת הרבים והצבת רף נורמטיבי בדגש על העוסקים בטיפול זוגי ומשפחתי. הפרסום הוא הכלי האפקטיבי למניעת הישנות מקרים דומים בעתיד, וכן בהיבט של הגנה על הציבור, כך שציבור המטופלים והמעסיקים יהיו מודעים להתנהלות הפגומה של הנקבלת. אי פרסום ימנע מהציבור מידע על כשירותה האתית של הנקבלת, ובאלו יש לגבור על שיקולי הפרטיות של הנקבלת.

טעוני ב"כ הנקבלת

11. ב"כ הנקבלת מביע פליאתו על עצם הדרישה להתלות רישיונה של הנקבלת לחודשיים, שהרי לולא העבירה ממנה זוכתה, עבירה על סעיף 9(ב) לחוק, ספק רב אם הייתה עומדת כלל לדין.

12. גם אם הפגיעה בסודיות הרפואית של המתלונן הייתה התלונה היחידה שהייתה מתבררת בפני הוועדה, הרי קביעותיה בסעיפים 34 ו-35 להחלטתה

שוללת את הבסיס אותה מנסה ב"כ הקובל לצקת למעשה, לדרישתו בהתליית רישיונה של הנקבלת.

13. ב"כ הקובל מתעלם לחלוטין מעובדת זיכוייה מהעבירה הראשית והמרכזית בה הואשמה, עיסוק בפסיכותרפיה מבלי שיש בידה תואר מומחה.

14. ב"כ הנקבלת מפנה לסעיף 32 להחלטת הוועדה, אשר מדגישה עד כמה השיהוי המשמעותי בהגשת הקובלנה, שכל כולה נובע מהתנהלותה של ועדת התלונות, מהווה פגיעה חמורה בעקרונות הצדק.

אמנם השיהוי לא יכול היה לבסס לנקבלת זיכוי, מחמת הגנה מן הצדק, אולם בהחלט שיקול, שלא להכביד עליה באמצעי המשמעת החמור ביותר שיכולה ועדת המשמעת לגזור על הנקבלת.

15. על ועדת המשמעת לקחת בחשבון את העובדה, כי הנקבלת הודתה כבר בהזדמנות הראשונה, וחזרה בה על כך גם בעדותה בפני ועדת המשמעת, שטעתה עת שלחה עותק ממכתב הסיכום שנשלח לרווחה, גם לגרושתו.

16. לעמדת ב"כ הנקבלת, יש להסתפק בעונש של התראה. זהו עונש הולם, לא משום שיש הסוברים, בטעות, שהוא עונש קל, אלא משום שהוא צופה פני עתיד יש בכוחו לשמש אזהרה לנקבלת בפרט ולציבור הפסיכולוגים בכלל, שעליהם להיזהר ולהקפיד הקפדה יתרה על סודו הרפואי של המטופל. ב"כ הנקבלת מפנה לסעיפים 36 – 37 להחלטת הוועדה ומסיק, כי כך סבורה גם הוועדה.

באשר לפרסום:

17. נוכח קביעת הוועדה, כי במצב המשפטי הנוכחי לא ניתן לאסור על מי שאינו פסיכולוג מומחה לעסוק במקצועו, גם אם הוא כולל בתוכו מוטיבים הלקוחים מעולם הטיפול הפסיכותרפי, יש חשיבות רבה לפרסומה.

18. ב"כ הנקבלת מציין, כי "ועדת התלונות רודפת פסיכולוגים שאינם מומחים". ועוד "פונה לגופים רשמיים, כגון: משרד הביטחון, ומורה להם להפסיק התקשרויות עם פסיכולוגים שאינם מומחים, בשל העובדה שהם עוברים על הוראות סעיף 9(ב) לחוק".

ועוד מוסיף בסעיף 16 לסיכומיו:

"על משרד הבריאות, כרגולטור בנושא עיסוק בפסיכולוגיה, לנקוט בצעדים הדרושים על מנת לאפשר גם למי שאינם פסיכולוגים מומחים, אולם הם רשומים בפנקס, לעבוד במקצועם ברוח הדברים העולים מהחלטת ועדת המשמעת".

סוף דבר לעניין אמצעי המשמעת ופרסום ההחלטה

19. עיון בטיעוני ב"כ הקובל, יפים הם באשר לאינטרסים המוגנים בהליך המשמעת, באשר למטרתו, שמירה על כבוד המקצוע ואמון הציבור. וכך גם באשר לתפקידנו להנחות ולסלול / ללכת בדרך הסלולה ליישום עקרונות אלו. אולם, על מנת לילך בדרך זו, ראוי כי דברים אלו לא יהיו מנותקים מנסיבות החלטתנו קרי עובדות המקרה, בו הרשענו את הנקבלת.

נעיר לגבי שני פסקי הדין אשר הביא בפנינו ב"כ הקובל, לתמוך בגישתו, כי יש להתעלם מהשיהוי / חלוף הזמן בדין משמעת, וזאת לצורך הגנה על הציבור מפני אלו שאינם ראויים לשמש במקצועם, בין עורכי הדין ובין הרופאים !

20. ב"כ הקובל הביא לדוגמא עניינו של דר' אייל נס' שר הבריאות, ע"ש מחוזי (ירושלים) 5078/06, שם דובר ברופא אשר הזריק למטופלות חומר מרדים, ואז ביצע מעשה מגונה, הורשע בבית המשפט המחוזי ונגזרו עליו, על ידי ועדת המשמעת, 2 חודשי התלייה !

האם זו השוואה, האם זו הדרך בה מבקש ב"כ הקובל לסלול לצרכי ענישה ?

ואם לא די בכך, הפנה אותנו אל עניינו של **עדי כרמי**, על"ע 18-84, עו"ד שהורשע במעשי מרמה, תצהירים כוזבים וכיו"ב מעשים, ואכן הורחק מלשכת עורכי הדין. טענתו בדבר התיישנות / שיהוי נדחתה כי אכן הורשע בעבירות מפניהן חובה להזהיר את הציבור.

ומשאמרנו זאת, יש להצטער על כי, כדבריו, בחר ב"כ הקובל שלא להביא "קטלוג" של אותם מקרים שיש בהם להתוות את דרכנו לענישה, וככל שיש להחמיר, להצביע על הנסיבות המחייבות החמרה בעניין שבפנינו.

21. אכן הנקבלת עברה עבירה של הפרת סודיות, כמתואר בהחלטתנו, הודתה בהזדמנות ראשונה והביעה צערה על הטעות. אין ויכוח כי חומרתו של המעשה, והיותו פגיעה במארג היחסים העדין בין מטפל למטופל, כמו כן, עלינו לקבל החלטה אשר תרתיע את המטפלים האחרים לנהוג כמוה. אולם, לחלוף הזמן, בניגוד לעמדת ב"כ הקובל, יש משמעות רבה והינה מהווה פגיעה בעקרונות הצדק, מה עוד, שנגרמה בשל התנהגות הקובל בלבד.

עוד יש לציין, כי כשם שמצופה מהנקבלת, עם ניסיונה הרב שלא לנהוג כך, הרי פעילותה רבת השנים, וכן העובדה כי מעת המקרה נשוא הקובלנה שבפנינו ועד מקרה זה אין כל תלונה נגדה, אמורה אף היא לשמש כנימוק להקלה.

22. עוד נציין, כי הנקבלת זוכתה מהעבירה העיקרית שיוחסה לה בקובלנה – מתן טיפול פסיכותרפי ללא מומחיות – הפרת סעיף 9(ב) לחוק.

23. לאור האמור, עלינו להטיל אמצעי משמעת שיהיה בו להעניש את הנקבלת על מעשה אותו עשתה וכן למסור מסר ואזהרה לעתיד לבל תשוב היא ואחרים לעשות כן.

והואיל וסעיף 43(א) לחוק, מסמיך אותנו לנקוט באמצעים אחד או אחדים מהקבועים בו, מצאנו להטיל על הנקבלת נזיפה, בשל העבירה אותה עברה, לפי סעיף 43(א)(2) לחוק ומוסיפים אתראה על פי סעיף 43(א)(1) לחוק.

ברוח הדברים בטעוני ב"כ הנקבל, משום

**"שהוא צופה פני עתיד ויש בכוחו לשמש אזהרה לנקבלת
בפרט ולציבור הפסיכולוגים בכלל, שעליהם להיזהר ולהקפיד
הקפדה יתרה על סודיות הרפואית של המטופל".
(סעיף 10 לסיכומיו לאמצעי הענישה).**

24. הננו מורים על פרסום ההחלטה, לרבות שמה של הנקבלת, בהתאם להוראות
סעיף 46 לחוק.

25. לא נוכל להתעלם מסעיפים 15 ו- 16 לסיכומי ב"כ הנקבלת, בדבר פעילות
משרד הבריאות להסדרת הנושא, שעה שהננו סבורים, כשם שבית המשפט
סבר, מרכז המחקר והמידע של הכנסת וההשוואה שבו, לגורמי המקצוע,
הקוראים להסדרת והגדרת הטיפול הפסיכותרפי, שעה שבעלי מקצועות כה
רבים מוסמכים לתתו!.

ניתנה היום: 12/03/2026

לינדה שפיר, עו"ד	דר יהונתן דבש,	מר יהודה ניניו
נציגת שר המשפטים	נציגת מועצת הפסיכולוגים	פסיכולוג בשירות המדינה